

Politikai és közéleti abszurditások - Horn Gyula és a történelem

2013 május 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

1994. február 26-án, a Magyar Hírlapban jelent meg Pintér Dezső interjúja a posztkommunista MSZP akkori elnökével, Horn Gyulával.

„Pet? Iván ígéretet tett arra is, hogy az SZDSZ velünk kapcsolatban alkalmazott választási kampány-hangvétele különbözni fog az 1990-est?l. Kommunizálás – eddig – nincs... (...) Sugárzik a hazugság a képerny?r?l, s jórészt azok jóvoltából, akik annak idején ugyanezekben a szerkeszt?i beosztásokban agyba-f?be dicsérték a proletárdiktatúrát, az egypártrendszert meg a Szovjetuniót. (...)”

Én vállalom az 1989 elején általam elmondottakat, még ha azokat nem is tekintem örökre szóló álláspontomnak. (...)

Ám még ennél is fontosabb, hogy a magyar társadalom nagy többsége egész pályafutásommal és tevékenységemmel együtt fogad el politikusként. (...)

Fél?, hogy a kormányzati hatalom részvev?i – összefogva a széls?jobbal – semmilyen eszközt?l és semmilyen hangvételt?l sem riadnak vissza azért, hogy megakadályozzák a társadalom józan szándékainak érvényesülését. Igazából ez fenyegeti a demokráciát.”

Nemrégiben jelent meg Pütkösti Árpád: A Horn. Angyalföldt?l a pártelnökségig cím? könyve. A nem túl jelent?s baloldali újságíró történelmi személyiséget próbál faragni a mindig jókor és jó helyen lév? kommunista helyezked?m?vészb?l, Horn Gyulából, akinek ebbéli képességeir?l sokat elmond, hogy 1994 és 1998 között a kommunista utódpárt az MSZP elnökeként a demokratikus Magyarország miniszterelnöke lehetett.

Horn Gyula a m?veletlen kádári, kommunista apparátusbeli „kisember” megtestesít?je volt. A szocialista semmitmondás legnagyobb m?vészei közé tartozott. Ez volt karrierjének és politikai túlélésének a legnagyobb titka.

A jelentéktelen közszerepl?k mindig nekilátnak egymás feldics?ítésének. Pütkösti Árpád most megpróbál átgázolni a tényeken, abban bízva, hogy talán így sikerülhet elhitetni az olvasóval, hogy Horn Gyula az utóbbi évtizedek legnagyobb államférfija volt, aki már külügyi államtitkárként is zseniálisnak bizonyult.

Horn mindig büszke volt a múltjára, de annak feltárásában sosem volt partner. Máig nem tisztázott, mikor lett karhatalmista, és ott volt-e 1956. december 5-én, a Nyugati pályaudvarnál, amikor az elvtársai őt ártatlan embert gyilkoltak meg. És ha ott volt, mit csinált?

1999-ben azt állította, hogy egyszer? kommunistaként jelen volt a Nyugatinál a sort?z idején. Ez mentségnek nem elég, mert mindenütt az „egyszer?” kommunisták ölték. Horn utólag azzal áltatja magát és a közvéleményt, hogy a karhatalmisták, azaz a pufajkások valójában rendfenntartók voltak. Elmondása szerint „nagyon fontos szerepük volt, sokan ma nem lennének itt, ha mi cs?döt mondtunk volna.” (Die Welt, 2007)

Horn erköcstelensége és gátlástalansága az ugyancsak kommunista múltú Pünköstit is hatott, aki elképeszt? cinizmussal egyszer? „gyilkolászásnak” nevezi a Nyugatinál történeteket.

A posztkommunista-szocialista baloldal ugyanolyan nehéz helyzetben van, mint a liberálisok: nincs köztük egyetlen nagy formátumú politikus sem, ezért aztán kétes múltú, erkölcsileg elfogadhatatlan, megbukott figurákból próbálnak történelmi személyiségeket faragni. Horn esetében nagyvonalúan eltekintenek attól, hogy önként lépett be egy olyan kommunista csoportosulásba, amelyik tömeggyilkosságok sorozatát hajtotta végre. De a történelmi érdemének tartott határnyitásról is kiderült id?közben, hogy a két Németország egyesítéséhez vezet? folyamatról Németh Miklós akkori miniszterelnök, és Pozsgay Imre hozta meg a végs? döntést. Horn ebben az ügyben szóviv?i feladatot látott el.

Miniszterelnöksége (1994-1998) idején teljes g?zzel folyt az ország kiárusítása, a privatizáció a szabad rablás színönimájává vált, a korrupció soha nem látott méreteket öltött, az MSZP koalíciós partnere az SZDSZ magyar- és keresztényellenes tevékenysége során biztos támaszra lelt a Horn vezette szocialistákban. A Bokros-csomag bevezetésével tovább csökkent az életszínvonal, és jelent?sen romlott a közbiztonság. Horn Gyula kimondottan szükségesnek tartotta, egy baloldali t?késosztály létrehozását.

Ezt az id?szakot nyilvánvalóan lehetetlen a magyar történelem sikeres id?szakának nyilvánítani, de akkor felvet?dik a kérdés: mit?l és miért lenne Horn Gyula olyan történelmi személyiség, akire érdemes emlékezni, akinek a tevékenysége példaként állítható bárki elé?

Nehéz egy még él?, súlyos beteg politikus estében erre a kérdésre – a kegyeletsértés vádja nélkül – ?szinte választ adni. De az utókor már nem térhet ki a válaszadás el?l.

Az alábbi interjúrészletek valószínűleg sokat segíthetnek Horn tárgyilagos megítélésében. Ezek valóság tartalmának megítélését az olvasóra bízuk.

„Nagy Sándorral kapcsolatban sok mindent emlegetnek, ? is a múltból származik velem együtt. Ezt vállaljuk is, azonban nem látok olyan szakszervezeti tisztségvisel?t vagy politikust, aki 1990 áprilisa után született. Ha a kormánypártok politikusait nézzük, többségük valamilyen tisztséget töltött be a múlt rendszerben is. (...)

II. János Pál pápára hivatkozom, aki legutóbbi enciklikájában megfogalmazta, hogy a szocialista rendszer sikerrel biztosította a munkához való jog érvényesítését. (...)

Ezt a rendszert meg kellett dönteni. Szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy ebben mi is oroszánrészt vállaltunk – meggy?z?désb?l és nem kényszerb?l. A hetvenes évek közepét?l kijártuk a nyugat-európai szociáldemokrácia iskoláját. (...)

A mai értékelések nem tesznek említést arról, hogy a Rákosi-rendszer áldozatai els?sorban kommunisták voltak.”

(A történelem újraírása elfogadhatatlan, Moldoványi Tibor interjúja, Magyar Nemzet, 1994. február 12.)

Tóth Gy. László
politológus,
a miniszterelnök volt f?tanácsadója

demokrata.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
